

af Affald (Indvolde, forraadnet Kød), som har generet Kyststrækningernes Brugere ved at drive ind paa Stranden, dels Tran, som har bredt sig ud over Vandfladen og i alt Fald paa enkelte Steder vanskeliggjort Fisketilberedning. Herimod har der fra det offentliges Side kun kunnet træffes uvæsentlige Foranstaltninger, idet navnlig vedkommende Forstandere ikke have været tilbøjelige til gennem Tillæg til de bestaaende Sundhedsvedtægter at skride ind. Men desuden har Storhvalfangsten indirekte medført en ikke ringe Indtægtsnedgang for forskellige offentlige Kasser, idet den lette Adgang til Kødet af disse Hvaler ganske naturlig har bevirket, at Priserne ogsaa paa Kødet af Grindehvaler ere gaaede betydeligt ned; de ere nu gennemsnitlig kun ca. $\frac{1}{3}$ af de tidligere Normalpriser. Som en Følge heraf have de Kasser, der ifølge Reglement 5te Februar 1872 §§ 20 og 30 oppebære Indtægter af Grindefangster, nemlig Kirkekasserne ($3\frac{1}{3}$ pCt., § 20 a.), Amtsfattiggassen og Skolefonden (hver 1 pCt., § 20 d. og e.) samt Færø Amts økonomiske Fond (§ 30), lidt et betydeligt Indtægtstab. For sidstnævnte Fond er Tabet blevet yderligere forøget derved, at der paa Grund af det store Prisfald har maattet udlægges og forauktioneres meget mere Hval end tidligere til „Skadehval“ (§ 20 f.), hvilket dels har medført, at det ifølge § 30 Fonden tilfaldende „Overskud“ er blevet formindsket, dels paa Grund af det større Udbud yderligere har reduceret Auktionspriserne ved Grindefangsterne. Indtægtsnedgangen er for nævnte Fond saa stor, at den opluger en betydelig Del af den Fonden ved Lov 30te Marts 1895 § 4 tillagte Indtægt af 1,000 Kr. aarlig, og den Forudsætning, paa hvilken den anførte Lovbestemmelse er bygget, nemlig at Fonden vilde opnaa en virkelig Indtægtsforøgelse af 1,000 Kr., er langt fra gaaet i Opfyldelse.

Den i det heromhandlede Erhverv anbragte Kapital er for den overvejende Dels Vedkommende norsk, men der er dog, navnlig i de sidste Aar, anbragt et ikke ringe Beløb fra selve Færøerne i de forskellige Bedrifter.

Efter at der saaledes nu paa Færøerne har vist sig Interesse for og Evne til Deltagelse i dette Erhverv, har Lagtinget taget under Overvejelse, om der er tilstrækkelig Grund til længere at bibeholde den ekstraordinært lette Adgang til at drive Hvalfangst under Øerne, som Loven af 1895 har aabnet fremmede Statsborgere. Tinget er kommet til det Resultat, at der turde

være Anledning til en Indskrænkning af den nævnte Adgang, for saa vidt Fremtiden angaar, og Justitsministeriet har gennem Amtet modtaget et af Lagtinget i den Anledning i sidste Sommer vedtaget, nedenfor aftrykt Forslag til en ny Lov om Hvalfangst ved Færøerne, som man har ønsket ophøjet til Lov.

Lagtingsforslaget afviger meget væsentligt fra den for Tiden ifølge Loven af 30te Marts 1895 gældende Ordning, saavel i Reglerne om hvem Retten til at drive det paagældende Erhverv skal tilkomme, som i Reglerne om Afgiftspligten. I førstnævnte Henseende gaar Forslagets § 1 ud paa, at Retten skal være forbeholdt Personer, som have Indfødsret, eller som ere og i mindst to Aar have været bosiddende i den danske Stat, eller Aktieselskaber, i hvilke mindst Halvdelen af Aktiekapitalen tilhører saadanne Personer, og hvis Bestyrelse bestaar af saadanne og har Sæde i den danske Stat, hvorhos det i Forslagets § 2 er bestemt, at Hvalfangsten (saavel som Udbytets Transport til Land) kun maa ske ved Skib, som sejler under dansk Flag. I sidstnævnte Henseende er det foreslaaet, at der foruden Afgift af hver enkelt indført Hval eller Del deraf endvidere skal svares en Udførselsafgift af Hvalprodukter, som bortføres fra Færøerne.

Paa begge disse Punkter har Justitsministeriet, der i øvrigt kan tiltræde baade den Grundtanke, at Hvalfangsten herefter — med fornøden Hensyntagen til bestaaende Forretninger — bør søges forbeholdt Indlændinge og indenlandsk Kapital, og de foreslaaede nye Kontrol- og Ordensbestemmelser, ment at maatte foretage større Forandringer i Forslaget, i hvilken Anledning man skal udtale følgende:

Loven af 30te Marts 1895 § 1 er af de færøske Myndigheder, vistnok med tvivlsom Føje, bleven forstaaet saaledes, at saavel Fangsten af Hvalerne som Udbytets Ilandbringelse kan ske ved Skibe under fremmed Flag. Medens man nu vel med Lagtinget er enig i, at der, i hvert Fald for Fremtiden, ikke er Grund til at bibeholde denne Ordning, maa man derimod formene, at naar det fordres, at Fangstskibene skulle sejle under dansk Flag, og altsaa opfylde de Betingelser, der herfor kræves i Sølovens § 1, kan heller ikke Reglen om, hvem der har Ret til at udsende de paagældende Skibe, stille mindre Fordringer end de, der stilles i Søloven, hvorefter det ud over de ved Lagtingsforslaget stillede Fordringer maa kræves, at de paagældende Enkeltpersoner ikke ere